13. చెప్పకూడని నిజం

ఆ యింటి ముందుకొచ్చి ఆగింది నల్లటి కారు. కార్లోంచి నెమ్మదిగా హుందాగా మరింత అందంగా దిగింది వసంత. నల్లటి ఆ కార్లోంచి తెల్లటి వసంత దిగుతోంటే మేఘాల మధ్యనుంచి అప్సరస దిగుతున్నట్లుగా ఉంది. కార్లోంచి దిగిన వసంత మళ్ళీ కారులోకి వంగి నెమ్మదిగా ఏదో మాట్లాడింది. ఆ తర్వాత చేతిలోని వేనిటీ బాగ్‌ను ఊపుకొంటూ యింట్లోకి నడిచింది.—ఇదంతా యింటిముందున్న చిన్నపూల తోటకు నీళ్లు పోస్తున్న శేషగిరి చూడనట్లే చూశాడు. 'నిన్ను నేనూ చూశానోయ్, మిస్టర్ శేషగిరి!' అన్నట్లుగా అతనికేసి ఓ చిరునవ్వు పారేసింది వసంత. అదీ చూశాడు శేషగిరి.

—ఇదంతా చూశాక శేషగిరి ఓ సారి ఆకాశంకేసి చూశాడు. ఆకాశం అక్కడో మబ్బు, ఇక్కడో మబ్బు తప్ప, మిగిలినదంతా నిర్మలంగా ఉంది. పశ్చిమంలో ఎక్కడో సూర్యుడు అస్తమించినా, యింకో క్షణం ఆగనా అంటూ ఆలోచనలో పడ్డాడులాఉంది. అతని ముఖంలోని ఎరుపురంగు పశ్చిమంలో అంతా కనిపిస్తోంది. ఎర్రటి ఆ రంగుల్లో ఇళ్ళకు పోతున్న పక్షులు తెల్లగా ఆనందంగా కనిపించాయి శేషగిరికి.

'ఇప్పుడు వర్షం పడటం లేదు' అనుకొన్నాడు శేషగిరి.

*　　　*　　　*　　　*

వసంతను పెళ్లిచేసుకోక మునుపు శేషగిరి వసంతను చాలాసార్లు చూశాడు. కానీ ఎప్పుడూ వసంతలో ఇంతటి మార్పు వస్తుందనిఅనుకో

లేదు. పెళ్ళి కాక ముందు శేషగిరి వసంతలో అందాన్ని చూశాడు, ఆత్మీయతను చూశాడు, నిర్మలమైన పల్లెటూరి ముగ్ధత్వాన్ని చూశాడు.

రోజూ పొద్దున్న నీటుగా తయారయి, ఒక చేతిలో పుస్తకాలూ, మరో చేత్తో టిఫిన్ కారియర్ పట్టుకొని బయలుదేరేది వసంత. ఎదురింట్లోంచి కొంత దొంగతనంగా కొంత ధైర్యంగా వసంతకేసి చూసే వాడు శేషగిరి. ఆ చిన్నప్పటి లేత మనసులో వసంతను ముద్రించు కొన్నాడు. ఎప్పటికైనా వసంతనే పెళ్ళి చేసుకోవాలనే అనుకొనే వాడు. ఏం జరిగిందో ఏమోకానీ వసంత ఎనిమిదో తరగతిలోకి వచ్చిందో లేదో చదువు మానేసింది. ఆ సంగతి తెలిసిన క్షణాల్లో శేషగిరి చాలా బాధపడ్డాడు. వసంతను తను పెళ్ళి చేసుకొని పెద్ద చదువులు చదివించుకోవాలని నిర్ణయించుకొన్నాడు.

ఆ చిన్నతనపు ఆశలు అతనితో బాటుగానే పెరిగి పెద్దవయాయి. తనకు సంబంధాలు రావటం మొదలుపెట్టగానే యింట్లో స్పష్టంగాచెప్పాడు శేషగిరి, తను వసంతనే చేసుకొని తీరతానని. ఇంట్లోవాళ్ళు ముందు కాదన్నాగానీ తర్వాత తర్వాత తప్పక, వసంత వాళ్ళ యింటివాళ్ళతో ప్రయత్నాలు జరిపి మంతనాలు సాగించి, చివరకు యిద్దర్నీ ఒక యింటి వాళ్ళను చేసేశారు.

మొదటి రోజున వసంతను ఒంటరిగా కలుసుకొనే అవకాశం దొరకగానే, ముందు అడగాలనుకొన్నది అడిగేశాడు శేషగిరి — ముందు ఆ ప్రశ్న విని ఆశ్చర్యపోయి, తర్వాత ఫకాలున నవ్వేసింది వసంత.

"నా కిప్పుడు చదువేమిటండి?"

శేషగిరి ఆ ప్రశ్న విని చప్పబడి పోయాడు — తన వసంతేనా యిలా అంటున్నది? తను అడగగానే సంతోషంతో తలక్రిందులు

అయిపోతూందనీ, తన కోరిక తీరుతున్నందుకు ఎంతో సంతోషపడు తుందనీ, 'మీ రెంత మంచి హృదయమండీ !' నేనెంత అదృష్టవంతు రాల్ని !' అనీ అంటుందనీ ఎన్నెన్నో అనుకొన్న శేషగిరికి వసంత అలా అడిగేసరికి నీరసం వచ్చింది. అయినా తేరుకొంటూ అన్నాడు. "ఏం ? ఇపు దేమొచ్చిందని ?"

అ, చదువు మానేసి అయిదేళ్ళు అయిందా ? యింక యిప్పుడు ఎలా చదవటం ?"

"ఎలా చదవటం అంటే ?"

"ఇపుడు వెళ్ళి స్కూల్లో కూర్చొంటే ఇంకేముందీ ? " అంది వసంత సాధ్యమైనంతగా సాగదీసుకొంటూ.

శేషగిరికి నవ్వొచ్చింది -"ఇపుడు నిన్ను స్కూల్లో ఎవరు కూర్చో మన్నారు ? ఇంట్లోనే ఉండి ప్రైవేటుగా చదువుకొందువుగాని !"

వసంతకు, శేషగిరి నిజంగానే అంటున్నాడేమో ననిపించి, అతని ముఖంలోకి చూసింది. శేషగిరి నవ్వుతూనే ఉన్నా, అతని ముఖంలో అతను అంటున్న మాటల వెనుకనున్న దృఢ నిర్ణయం కనిపిస్తోంది. వసంతకు అసలు చదవాలనే లేదు. ఆ మాట అంటే శేషగిరి ఏమం టాడో ఊహించుకోలేక నెమ్మదిగా అంది -"నా కీ వయస్సులో చదువు కోవాలని లేదండీ !"

"అదేమిటి వసంతా ! చదువుకు వయసేమిటి ? పైగా నీదేమంత పెద్దవయసని నీ ఊహ ? యిరవై ఏళ్ళకే .. " నవ్వేశాడు శేషగిరి.

లేదండీ, నా కిపుడు చదువుకోవాలనే లేదు." యింక కొంతకాలం తర్వాత...."

"ఇపుడే చదవలేనదానివి యింతకన్నా పెద్దవయసులో యింకేం చదవగలవు ? పైగా నీకు యింకొన్ని ఏళ్లు వచ్చేస్తే అపుడు నీకు ఉద్యోగం దొరకదు !"

వసంత మరింతగా ఆశ్చర్య పోయింది—"ఉద్యోగమా ?"

"ఔను వసంతా ! భార్యా భర్తలు యిద్దరం ఉద్యోగం చేసుకొంటే ఎంత బాగుంటుందంటావ్ ! యిద్దరమూ హాయిగా కలిసి వెళ్ళొచ్చు, కలిసి రావచ్చు—యిదొకటే కాదు, యింకా చాలా ఉన్నాయి నా మనసులో కోరికలు.... కానీ వసంతా, వీటన్నిటినీ మనం కళ్ళారా చూడాలంటే ముఖ్యంగా నువ్వు చదువుకోవడం !...."

వసంత ఏమీ అనలేకపోయింది. శేషగిరి మనసులో ఆ క్షణం ఏమేమి ఊహలు ఉన్నాయో, ఆ ఊహల స్వరూపం ఏమిటో తను ఊహించుకొనే యత్నం కూడా చేయలేదు వసంత. తప్పదు, తనుచదవాలి, శేషగిరి ఆనందం కోసం తను చదవాలి. అతని కోరికలు ఏమైనాసరే తను తీర్చగలిగితే తప్పక తీర్చాల్సిందే ! పై పెచ్చు తన్ను చదవమంటు న్నారేకానీ యింకేం కాదు. తనకు ఆ వయసులో చదువుకోవాలని లేదు, తన మనసులో ఉండే కోరికలన్నీ ఒకటే – ఆ కోరికలు తన వయసు లోనే ఉండే, స్త్రీ లందరిలోనూ ఉండేవే ! తనేం ప్రత్యేకత కోరుకోవటం లేదు – సామాన్య స్త్రీగా బతకాలని ఉంది వసంతకు. భర్తతో కాపురం చేసుకోవాలనీ, ఆ పిల్లలు అల్లరి చేస్తోంటే ఆనందించాలనీ... యింతే వసంత కోరికలు – ఆ కోరికలు తీరాలంటే పెళ్ళి కావాలి. ఆ పెళ్ళి అయిపోయింది. కాని పెళ్ళి అయిన వెంటనే భర్త కోరికలు... ఏమో, భర్త అనేదే సరిఅయినదేమో !

వసంత మనసంతా అల్లకల్లోలం అయిపోయింది. ఆలోచనలు ఆమె మనసంతా ఆక్రమించాయి. చదవమని కొన్ని, చదవకూడదని కొన్ని ఆలోచనలు....

క్షణం ఆగి అంది వసంత—"నేను పాసవగలనో లేదోనండీ...."

నవ్వాడు శేషగిరి—"అదా నీ అనుమానం? అందరూ పాసవు తున్నారు గదా, నువ్వెందుకు పాసవలేవు వసంతా! నువ్వు చదువుతానని అను చాలు. మిగతాదంతా నేను చూసుకొంటాను..."

వసంత ఏమీ అనలేదు

"చెప్పు వసంతా-చదువుకోవటం మహా పాపం అనుకొంటున్నావా ఏమిటి? ఇంత ఆలోచిస్తున్నావ్?"

వసంత సందేహిస్తూ అంది:— "మీ కంతగా ఇష్టం ఉంటే..."

"నా కోసం చదువుతానంటావే మరి?"

"ఉహూ, నా కోసమూ చదువు కొంటా!"

శేషగిరి ఆ మాటలు విన్న తర్వాత వసంతను దగ్గరకు తీసుకొన్నాడు.

వసంత, వసంత బి. ఏ. అయిన రోజు....

"వసంతా—నా కెంత సంతోషంగా ఉందో తెలుసా ఈ రోజు!" అన్నాడు శేషగిరి.

శేషగిరి ఆనందంలో పాలు పంచుకొంటూ అంది వసంత!"మీ ఆనందం సంగతి దేవుడెరుగుగావీ నా ఆనందం సంగతి నేను మాత్రం చెప్పలేకపోతున్నాను!"

"ఔనుమరి, ఎంతైనా ఈరోజు నుంచీ తమరు గ్రాడ్యుయేట్ గదా!"

"అందుకు గాదు మహానుభావా! మీ కోరిక తీర్చగలిగాననే తృప్తి, ఆనందం నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నాయి."

శేషగిరికి ఆనందంతో ఒళ్ళంతా పులకరించింది. తనకోసం వసంత ఏదైనా చేస్తుందనే ఊహ అతన్ని ఒక్కసారి ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

నెమ్మదిగా అన్నాడు —"వసంతా, నువ్వు ఎం. ఎ. కి కట్టాలి మరి !"

వసంత ఉలికిపడుతూ అంది "బాబోయ్, ఇంకా చదువుకోవటమా? నా వల్ల కాదు-...."

"అలా అనకు వసంతా, ఆలోచించు, నువ్వు పోస్ట్ గ్రాడ్యుయేట్ వి అయితే నేనెంత సంతోషిస్తానో...."

"వద్దండీ — మీ కోరిక తీర్చటం కోసం చదివానే గానీ నాకు చదువుకోవాలనే కాంక్షే లేదు. పై పెచ్చు ఈ చదువుకోసం నేనెన్ని సుఖాల్ని పోగొట్టుకుంటున్నానో మీకు తెలీదు. పొద్దున్న ఇద్దరం లేచే సరికి ఏడున్నర, ఆ తర్వాత మీరు తయారవటంలో మీరు నిమగ్న మవుతారు. నేనూ, నా వంటిల్లూ తయారు. అంతా అయేసరికి మీ ఆఫీసుకు టైం అయిపోతుంది. ఆదరా బాదరాగా రెండు మెతుకులు తినీ, తినక మీరు ఆఫీసుకు పరిగెట్టటం.... నేను మెల్లిగా అన్నంతిని, రెండయిన తర్వాత ట్యుటోరియల్ కాలేజీకి వెళ్ళటం, ఆరున్నర వరకూ అక్కడనేను; అయిదింటికి వచ్చి ఒంటరిగా మీరిక్కడ.... ఎందుకొచ్చిన చదువు ఇదీ. ఏవర్ని ఉద్ధరించడానికి ??—ఉహూ, నా వల్ల కాదు, నేను యింక చదవనంటే చదవను !"

శేషగిరి క్షణం సేపు ఆలోచనలో పడ్డాడు. నిజమే వసంత చెప్పేది నిజం - ఎన్నాళ్ళనుంచి ఈ సంగతి తనకు చెప్పాలనుకొని మన సులో ఉంచుకొందో ఏమో, ఈ రోజున బయటకు కక్కింది. కానీ చదువుకోమని అంటే ఎదగమనటం — మానసికంగా పెరగ మనటం ! చదువుకో గలగటమనేది ఎంత గొప్ప వరం ! తనకు ఆ వరం దక్కలేదు. తనకు చదివించే వారు లేక పోయారు. తన భార్య-వసంత-కేం ? తను ఉన్నాడు. కష్టనష్టాల నన్నిటినీ భరించటానికి తనుసిద్ధం. 'చదువుకో వసంతా' అంటే చదవనంటోంది.

'మానసికంగా పెరుగు వసంతా' అంటే 'ఉహూ పెరగనంటోంది'— 'ఉన్నత శిఖరాలు అందుకో, వసంతా' అంటే' వద్దు శిఖరాలకన్నా నాకు మీరే ముఖ్యం' అంటోంది వసంత కానీ వసంత ఎదగాలి. ప్రపంచంలో ఉన్న మేధావు లందరి పేర్లలో వసంత పేరు ఉండాలి. ఈ రోజు ఈ క్షణిక సుఖాలకోసం, తుచ్ఛమైన శారీరక సౌఖ్యాలకోసం ఆశయా లన్నిటినీ పణంపెట్టడం.... ఉహూ, అది అలా జరగటానికి వీల్లేదు. వసంత చదవాలి. వసంత కోసం కొక పోయినా, తనకోసం వసంత, చదవాలి, అదే అన్నాడు శేషగిరి.

వసంత మొహం మాడ్చుకొంటూ అంది — "మీ గొడవ మీదే కానీ నా బాధ అర్థం చేసుకోరేం? మీ కీ చదువుల దెయ్యం ఎపుడు పట్టుకొందో ఏమోగానీ నా ప్రాణం తినేస్తోంది!"

శేషగిరి అనునయిస్తూ అన్నాడు – "అలా అనకు వసంతా-నాది ఇది చాలా చిన్నకోరిక, నా భార్య ఉన్నత శిఖరాల నధిరోహించాలను కోవటం తప్పు పని కాదుగదా!"

"ఉహూ కాదు, నేనేమో ఉన్నత శిఖరాలు ఎక్కాలి, బాగానే ఉంది-అది మీ స్వార్థం. నా కోరికలన్నిటినీ సమాధిచేసి మరీ శిఖ రాల నధిరోహిద్దాం" అంది వసంత ఉడుకుమోత్తనంతో.

శేషగిరి పకాలున నవ్వాడు. వసంత అలా అంటూందే కానీ తన మాట కొదు అనేది వసంతవల్ల కాదని శేషగిరికి తెలుసు.

ఆ విషయంలో శేషగిరి రైటు. వసంత చాలా పేచీ తర్వాత ఏం. ఏ. చదవడానికి ఒప్పుకొంది.

వసంత కష్టపడి రెండేళ్ల ఎం. ఏను మూడేళ్ళలో పూర్తిచేసింది. శేషగిరి ఆనందానికి పట్ట పగ్గాలు లేకపోయాయి.

ఎంతమందికి కలిగేను ఈ అదృష్టం ? ఎంతమంది కాగలిగేరు పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్లు ? - ఎంతమంది కన్న కలలు యిలా సాఫల్యం కాగలుగుతున్నాయి ? - శేషగిరికి ఆకాశం అందుకొన్నంత ఆనందంగా వుంది!

పరీక్షా ఫలితాలు వచ్చిన రోజున రాత్రి వసంతను దగ్గరగా తీసుకొంటూ అన్నాడు శేషగిరి - "తర్వాత ఏం చేస్తావు వసంతా ?"

వసంత గుండెల్లో రాయి పడింది - అయిపోయిందనుకుంటే ఈ చిత్ర కథ ? యింకా ఎన్నేళ్లు ? - అయినా ఏముంది, యిక చదవటానికి? నవ్వుతూ అంది వసంత, "చేయటానికి ఏం వుందండీ యింక ?- ఇంటి పట్టున కూర్చోటమేగా -"

ఈ సారి శేషగిరి ఉలికి పడ్డాడు - "అదేమిటి వసంతా ? ఇంత చదువూ చదివింది యింట్లో అంట్లు తోముకోటానికా?"

నవ్వింది వసంత - "అంట్లు తోమటానికి కాకపోతే పిల్లల్ని కనడానికి !-"

"దానికైతే చదవనక్ఖర్లేదు - యింత అవస్థా పడనక్కర్లేదు ! కాదు వసంతా.... క్షణం ఆలోచించు వసంతా - యింత చదువుకూ ఒక అర్థం కల్పించాలంటావా వద్దా ?

వసంత క్షణం ఆగి అంది- "ఒక్క మాట చెప్పనాండీ ? - మీరు ఈ విషయంలో ఏమన్నా అనుకోండి, మీ యిష్టం! యిక నేను ఇంట్లోనే ఉండిపోతా ననేది మాత్రం నిజం !-"

"ఇంట్లోనే వుండు, వద్దనలేదు. కానీ ఎటొచ్చీ నేను యింట్లో లేనపుడు నువ్వేం చేస్తావు ? అందుకని నేను చెప్పేది ఏమంటే...."

వసంత ఒకసారి శేషగిరికేసి చూసింది. ఆ చూపును తట్టుకోలేక పోయాడు శేషగిరి. తడబడుతూ అన్నాడు శేషగిరి - "అదికాదు వసంతా,

నేను చెప్పేది విను, నీకు ఇష్టం లేకపోతే కాదను, అంతవరకూ .... నిన్ననే వెళ్ళి విశ్వేశ్వర్రావు గారితో మాట్లాడి వచ్చాను. నిన్ను వాళ్ళ కాలేజీలో ఉన్న ఆ లెక్చరర్ పోస్టులో వేస్తానన్నారు !—"

"నిజంగానా ?" నెమ్మదిగా అడిగింది వసంత.

"ఔను వసంతా — ఈ రిజల్ట్ రాకముందే నేను వెళ్ళి అడిగాను. రిజల్ట్ రాగానే మళ్ళీ కనిపించమన్నారు. అందుకని ఇంకోసారి ఈవేళ వెళ్ళి వచ్చాను. ఆ పోస్టు నీకే ఖాయం చేస్తామన్నారు !"

చాలా సేపు వసంత ఏమీ అనలేదు. చాల అవస్థపడుతూ అంది చివరకు వసంత — "మీరు చేసిన ఈపని నాకేం నచ్చలేదు. నేను వెళ్ళి ఉద్యోగం చేస్తాననుకోవద్దు మీరు !"

"వసంతా !—"

"ఔనండీ, పెళ్ళయిన రోజునుంచీ చూస్తున్నాను, ఎంతసేపూ మీ గోల మీదే గానీ నాబాధ అర్థంచేసుకోరేం ?— నాకు మీరు సంపాదిస్తున్న డబ్బు చాలు. ఈ డబ్బుతో ఇద్దరం హాయిగా బతకవచ్చు. ఇంకా సంపాదించి బతకాలన్న పరిస్థితి కాదు మనది. ఇంకెందు కొచ్చిన తాపత్రయం ఇది ? మీ గొడవ మీదే గానీ, నా పరిస్థితి కొంచెం అర్థం చేసుకోండి— నాకు ఇంట్లోనే ఉండాలని ఉంటుంది — మీరు కోరుకొన్నట్లుగా ఇంతకాలం గడిచింది. ఇక నా యిష్టం. చదవటం మీకు యిష్టం, చదివాను. అలాగే ఉద్యోగం మీకు యిష్టం అంటే నేను చేస్తాననుకోకండి! నాకు ఇల్లు, ఇల్లు ఇల్లే ముఖ్యం ! ఇంకేమీ అక్కర్లేదు, తర్వాత మీ యిష్టం !—"

శేషగిరి అవాక్కయిపోయాడు.

క్షణం ఆగి అన్నాడు శేషగిరి — "సారీ వసంతా. నువ్వనేదీ రైటే, ఈ విషయంలో నేను తొందరపడ్డాను. నా మాట వింటావనే ధైర్యం తోనే ఇలా చేశాను గానీ, లేకపోతే నీ సలహా తీసుకొని తీరేవాణ్ణి !"

వసంత, శేషగిరి అంటున్నది కట్ చేస్తూ అంది.– "నేను ఉద్యోగం చేయనంటే మీ మాటకు విలువ యివ్వనని కాదు !–"

"పోనీ ఇస్తావనే అనుకొందాం – అయినా ఈ విషయంలో తప్పే జరిగింది! తప్పుచేసిందీ నేనే! కాదనను !!– రేపొద్దున్నే వెళ్ళి విశ్వేశ్వరరావు గారితో చెప్పేసి వస్తాను ఈ సంగతి !–" అని శేషగిరి ప్రక్కకు తిరిగి పడుకొన్నాడు.

వసంతా, క్షణం పక్కకు తిరిగింది – ఏమిటో, పరీక్ష పాసయాక ఆనందమే లేకపోయింది. ఎవరికోసం తను ఇంత కష్టపడి చదివిందో ఆ వ్యక్తి తను పాసయితే సంతోషపడక పోగా, యిలా యిబ్బందిగా ఫీలవటం వసంతకు బాధ కలిగించింది—

భర్తను నెమ్మదిగా తాకింది వసంత. శేషగిరి మరింతగా ముడుచుకొన్నాడు. నవ్వుతూ అంది వసంత– "చాల్లెండి !– ఒక సంగతి చెప్పనాండీ ?– ఈ ఉద్యోగంలో మీరు చెప్పినట్లే చేర్తాను లెండి – యిక యిటు తిరగండి !"

"నిజంగానా !–"

"నిజమే !– యిక అలక తగ్గించి యిటు తిరగండి !–" అంది వసంత.

శేషగిరి వసంతకేసి తిరిగాడు. క్షణం తిరగక ముందే వసంత శేషగిరి కౌగిలిలో యిమిడి పోయింది – వసంత మనసు మాత్రం తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. ఎలా ఈ ఉద్యోగం నుండి తప్పించుకోవాలా ? అని !

*　　　*　　　*

మనసెంతగానో ఎదురు తిరుగుతున్నా కానీ, ఆ మనసును చంపుకొంటూ కాలేజీకి వెళ్ళింది వసంత. ముందుగా వెళ్ళి విశ్వేశ్వరరావుగారికి కనబడింది. ఆయన నవ్వుతూ పలకరించాడు. పెళ్ళయినా కానీ, చదువుకు

నీళ్లొదలక శ్రద్ధగా చదివినందుకు అభినందించారు. అందరూ యిలా అవస్థ పడి తీరాలన్నారు. అప్పుడే వాళ్ళకు చదువు విలువ తెలుస్తోంది, ఆ చదువు కొక సార్థకత ఉంటుందన్నారు విశ్వేశ్వరరావు గారు.

వసంత వింటోందే కానీ ఎలా ఈ ఉద్యోగంలోంచి తప్పించుకోవాలా అనే ఆలోచిస్తోంది-తనకు ఈ ఉద్యోగం చేయాలనిలేదు. ఇంట్లో హాయిగా ఉందామని పిస్తుంది. ఉద్యోగం చేసి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాక భర్తను వెళ్ళి నవ్వుతూ పలకరిస్తే, ఆ నవ్వుకు భర్త పులకరించి పోతోంటే చూడాలని ఉంటుంది తనకు - కానీ తన భర్త .. తన కలలన్నిటినీ కల్లలుగానే చేస్తున్నాడు. ఇంత చిన్నకోరిక 'ఈ జన్మకు తీరేటట్లుగా కనబడటం లేదు వసంతకు.

కాలేజీకి వెళ్ళగానే ఒక గంట స్టాఫ్ రూంలో కూర్చున్నాక క్లాసుకు నడిచింది. పాఠం ఏదీ చెప్పాలనే ఉత్సాహం లేదు. కొత్తగా చేరిన ఈ ఉద్యోగం తనలో ఏమీ ఉత్సాహాన్నీ, ఉత్సుకతనూ పుట్టించలేకపోతోంది. అందుకే పాఠాలకు బదులుగా పరిచయం చేసుకొంది తన్ను తానుగా - తర్వాత క్లాసులో మిగతా వాళ్ళనూ పరిచయం చేసుకొంది. క్లాసు అయిపోయాక యింకో గంట స్టాఫ్ రూంలోనే గడిపి, ఆ తర్వాత యింటికి నడిచింది.

ఇంటి కొచ్చేసరికి....

యింట్లో వసంతకోసం శేషగిరి ఎదురుచూస్తున్నాడు.

తలుపుకు తాళం లేకపోవడంతో ఆశ్చర్యంగా తలుపు తట్టింది వసంత. తలుపు తీసిన శేషగిరిని చూసి ఆశ్చర్య పోయింది వసంత.

"యిదేమిటి ? మీరు ఆఫీసుకు వెళ్ళలేదా ?"

నవ్వాడు శేషగిరి- "లేదు. ప్రొద్దున్న వెళ్ళాను కానీ సెలవుపెట్టి వచ్చేశాను."

"అదేం ?"

"ఉద్యోగంనుంచి వచ్చిన శ్రీమతికి స్వాగతం చెప్పడానికి !"

—వసంతకు ఒళ్లు మండింది. యిదేమిటి యిలా అన్నీ ఆడ కోరికలు ? భర్త ఉద్యోగం నుంచి రావటంకోసం భార్య ఎదురు చూడాల్సి వుంది, అంతేకానీ.... యిలా, భార్య వుద్యోగం చేసి రావటంకోసం ఎదురుచూసే భర్త ఎక్కడైనా వుంటాడా ?— ఛ.... ఛ....

మనసులోంచి ఉవ్వెత్తున లేస్తున్న కోపాన్ని అణుచుకొంది వసంత.

నిస్సహాయంగా ఇంట్లోకి నడిచింది వసంత - యింట్లోకి నడిచేసరికి అక్కడ మరింత ఆశ్చర్యం కాచుక్కూచుంది వసంతకోసం. వంటయిల్లు అంతా నీటుగా సర్దబడి వుంది. వంట అంతా అయిపోయి నట్లుగా కూడా, గిన్నెలన్నీ జాగ్రత్తగా ఒకదానిమీద ఒకటి పెట్టబడి వున్నాయి. దగ్గరగా వెళ్ళి ఒక గిన్నె మూత తీసి చూసింది వసంత. గిన్నెలోంచి వంకాయ ముక్కలు వసంతకేసి పరిహాసంగా నవ్వాయి.

వసంత యింక కోపం పట్టలేక పోయింది.

తన వెనకే నిలబడి తను చేస్తున్నది చూసి ఆనందిస్తున్న భర్తను చూస్తే అసహ్యం కలిగింది వసంతకు. అసహ్యాన్ని దిగమింగుకొంటూ అంది వసంత - "ఎవరు చేయమన్నారు యిదంతా ?"

నవ్వుతూ అన్నాడు శేషగిరి : "భార్యకు సహాయం చేయాల్సింది భర్తేనని ఒకరు చెప్పాల్సింది కాదు !"

"సహాయం అంటే .. వంట చేయమనా ?"

నవ్వాడు శేషగిరి - "వంట మాత్రం పనికాదా ? దాంట్లోమటుకు నీకు సాయం అక్కర్లేదా ఏం ?"

వసంతకు ఏమనాలో అర్థంకాలేదు. ఏదన్నా కానీ భర్త ఏదో ఒకటి చెప్పి తీరతాడు. అలాటి భర్తతో ఏం చెప్పినా, ఏం చేసినా, అది అడవి

గాచిన వెన్నెలే అవుతుంది – భార్యంటే తన భర్తకు యింత ప్రేమ వుండటం బాగానే వుంది గానీ, అది మరీ భరించలేనంతగా అయిపోతోంది—

ఇంత ప్రేమ మరీ యిబ్బందిగా వుంది. దీనికి ఎలాగో ఒకలాగున మంగళహారతి పాడగలిగించ గలిగితే ...వసంత మనసులో బాధ కలిగింది– ఆ బాధలో తళుక్కున ఒక ఆలోచన మెరిసింది – కానీ... యిది వక్ర పద్ధతి. ఇలా చేయడం మంచి పద్ధతి కాదు. అయినా ఈ మంచితనపు సంకెళ్లు యింకోలా విడిపోయేలా లేవు – వసంత నెమ్మదిగా ఆ ఊహకు కార్యరూపం యిచ్చే ఆలోచనలో పడింది.

* * * * *

వారం రోజులు గడిచేసరికి వసంత కోరుకొన్న ఆ అవకాశం రానే వచ్చింది. ఆకాశం అంతా నెమ్మది నెమ్మదిగా మబ్బులు కమ్ముకొని, కాలేజీ అయే వేళకు వర్షం మొదలయింది. వసంత వచ్చి వరండా దగ్గర నిలబడింది, అటూ యిటూ తచ్చాడుతూ. ఒక పది నిమిషాలు గడిచేసరికి, విశ్వేశ్వరరావుగారు ఆఫీసులోంచి బయటకొచ్చి వసంతను చూసి ఆగారు.

"ఏమ్మా, యింటికా ?"

"అవునండీ.... కానీ వర్షం...."

"రామ్మా, నా కార్లో దింపేస్తాను మీ యింటిదగ్గర—"

వసంత క్షణం ఏమీ అనలేదు.

"రామ్మా, ఫర్వాలేదు !"

వసంత కదిలింది—

కొన్ని క్షణాల తర్వాత కారు ఇంటిముందు ఆగింది. వసంత అనుకొన్నట్లుగా శేషగిరి ఇంటిముందు తొడ్డాడుతూ కనబడ్డాడు. వసంత సంతృప్తిగా నిట్టూర్చుకొని కార్లోంచి దిగింది.

"రండి లోపలకు" అంది వసంత తనమీద పడుతున్న చినుకులను తుడుచుకొంటూ.

"ఇవేళ వద్దులేమ్మా - మీ ఇల్లు యిదేగదా, యింకో రోజు ఎప్పుడైనా వస్తాను!.... అయినా మీ ఇల్లు ఇదే అయితే, రోజూ నా కార్లోనే వచ్చేయచ్చు గదా:" అన్నాడు విశ్వేశ్వరరావుగారు.

వసంత ఆ మాటకు జవాబు యివ్వక, "థాంక్స్" అంటూ లోపలికి నడిచింది.

ఇంట్లోకి రాగానే శేషగిరిని నవ్వుతూ పలకరించి "వర్షం పడుతోందిగా, అందుకని...." అంది వసంత. వసంత తనలో - తాను తెచ్చిపెట్టుకొన్న ఆ ఉత్సాహాన్ని గుర్తించాడో లేదోనని క్షణం చూసుకొని మరీ లోపలకు వెళ్ళింది.

శేషగిరి ముఖంలో రంగులు మారిన సంగతి, వసంత కెంతో తృప్తినిచ్చింది.

*   *   *

ఆ తర్వాత వారంరోజులూ వసంత, విశ్వేశ్వరరావుగారి కారులోనే యింటినుంచి కాలేజీకి, కాలేజీనుంచి యింటికీ రావటం, పోవటం జరిగింది. కార్లోంచి దిగేటపుడు వీలైనంతవరకూ విశ్వేశ్వరరావు గారితో చనువుగా ఉండటం, కొంచెంగా నవ్వటం, రెండుసార్లు విశ్వేశ్వరరావు గారిని యింట్లోకి పిలిచి కాఫీ ఇవ్వటం యివన్నీ శేషగిరి గమనించేలా వసంత చేసింది.

శేషగిరి మనసు కొంచెంగా ఇబ్బంది పడుతున్న సంగతి వసంత కెంతో హాయిగా కనబడింది.

వసంత ఆ రోజున ఇంటికొచ్చేసరికి శేషగిరి ముఖం మరీ మాడిపోయి ఉంది. వసంత ఏమయిందోనని ఒక్కసారి అనుకొందిగానీ,

వెంటనే టేబిల్ మీద ఉన్న కవరు చూడ్డంతో వసంతకు అంతా అర్థమై పోయింది.

శేషగిరి బయట తోటలో చెట్లకు నీళ్లు పోస్తున్న సమయంలో ఆ కవరు విప్పి ఉత్తరం చదివింది.

"శ్రీ శేషగిరి గారికి—

ఇది మీకు ఎంతో బాధ కలుగజేసేదే కావచ్చు కానీ, నేను మీ శ్రేయస్సు కోరుకొని రాస్తున్నాను. మీ భార్య శ్రీమతి వసంత మీకన్నా విద్యాధికురాలు. మీకన్నా ఎక్కువ సంపాదిస్తోంది. కానీ అంత మాత్రం చేత భర్తను చిన్నచూపు చూడటం తగనిపనికదా! మీ కన్నా శ్రీమతి వసంతగారికి, విశ్వేశ్వరరావు గారిలో ఏం ఆధిక్యత కనబడుతోందో నాకు తెలీటంలేదు. మీరు తెలుస్తోందో లేదో మీరూ ఆలోచించండి— అయినా మన బంగారం మంచిది అయితే .

మీ హితైషి—"

ఆ ఉత్తరం పట్టుకొని వీధిలోకి వచ్చింది వసంత విసురుగా.

"ఏమిటండీ ఇదీ!"

"అదే నేనూ అడగాలనుకున్నది!" అన్నాడు శేషగిరి వసంతతో.

"అంటే... ఏమిటి మీ ఊహ?"

శేషగిరి ఏమీ అనలేదు.

క్షణం అక్కడే నిలబడి, వసంత ఇంట్లోకి వచ్చి మంచం మీద వాలింది.

అరగంట తర్వాత శేషగిరి వసంత దగ్గర చేరాడు. మంచంమీద బోర్లాపడుకున్న వసంత వీపుమీద చెయ్యివేస్తూ అన్నాడు నెమ్మదిగా: "సారీ వసంతా— నిన్ను బాధపెట్టాను."

వసంత ఏమీ అనలేదు.

"వసంతా, అనవసరంగా బాధపడకు! అందులో నిజం వుండి వుంట దన్న సంగతి నాకూ తెలుసు."

"అయినా...." వసంత గద్గదికంగా అంది.

"నిజమే! అలాటి వాటికి అసలు తావు యివ్వనే యివ్వకూడదు. ఎందుకైనా మంచిది, రేపు రాజీనామా చేసెయ్యి. నేను తీసుకెళ్ళి ఇచ్చి వస్తాను!" అన్నాడు శేషగిరి.

"అంటే, ఇందులో నిజం ఉందని...."

"ఛ, అదికాదు. నీకు ఉద్యోగం చేయటం ఇష్టంలేదని నాకు తెలుసు. అయినా నాకోసం చేరావు. అందులో ఇంకా యిలాటివి తోడైతే నీ మనసు మరీ బాధపడుతుంది. ఎందుకు వసంతా ఇదంతా – అందుకే ఉద్యోగం వదిలెయ్య మంటున్నాను!" అన్నాడు శేషగిరి నెమ్మదిగా అనునయిస్తున్నట్లుగా.

వసంత నెమ్మదిగా నవ్వుకొంది – 'ఈ క్షణంలో ఆ ఉత్తరం నేనే రాశానండీ... ' అంటే....?....అయ్య బాబోయ్—

'ఇది నేను చెప్పకూడని నిజం!' అనుకొంది వసంత, శేషగిరి కౌగిలిలో యిమిడిపోతూ.

[యువ—జనవరి 75]